

תת"ע 6290/03/15 - מדינת ישראל נגד אפרים אשר מאיר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6290-03-15 מדינת ישראל נ' אשר מאיר
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אפרים אשר מאיר

הנאשמים

הכרעת דין

החלטתי להרשיע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירה של שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28ב לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

האשמה

הנאשם הואשם בכך שביום 6.11.14 נהג ברכב פרטי ברחוב המתלה בירושלים לכיוון שדרות אשכול, כשתוך כדי נהיגה אחז בטלפון הנייד כשהוא מואר על ברכיו וכשידו השמאלית אוחזת בהגה. תגובת הנאשם שנרשמה בדוח: "**החזקתי את הטלפון על ברכיי אתה שונא דתיים בגלל זה אתה רושם. לא דיברתי בטלפון. אתה שקרן. אתה תקבץ נדבות. שקרן שונא מתנחלים אנטישמי. אנאלפבית אתה בזוי ושפל. אנו נחסל אתכם.**"

המחלוקת בין הצדדים:

עיקרה של המחלוקת הינה בשאלה האם אחז הנאשם בידו את הטלפון. הנאשם אף חלק על השאלה המשפטית מהו

שימוש בפלאפון.

הראיות:

מטעם המאשימה העידו המתנדב זאב שנייד (להלן: "זאב") והמתנדב בועז גל (להלן: "בועז").

כן הוגשו הודעת תשלום קנס (1/ת), סקיצה (2/ת), מזכר (3/ת) ומכתב הנאשם למשטרה מיום 6.11.14 - בקשה לביטול דוח (4/ת).

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ומר יוסי קרויזר והוגש צילום מסך טלפון (1/נ).

זאב העיד כי עמד במעגל התנועה במעבר המתלה, כאשר הרכב של הנאשם פנה ימינה לכיוונו ותוך כדי פנייתו הבחין בטלפון מואר מונח על הברך הימנית של הנאשם וידו השמאלית היתה על ההגה (פרוטוקול עמ' 2 ש' 21-22) עוד העיד כי ידו הימנית של הנאשם היתה על הברך שלו על גבי הטלפון (פרו' עמ' 3 ש' 12, 21, עמ' 4 ש' 22-23).

בעדותו ציין כי עמד במרחק של כ- 10 מטר מהנאשם והבחין בו דרך החלון הימני. (פרו' עמ' 3 ש' 4-7).

עוד העיד, כי התאורה היתה סבירה, בהתחשב בשעה ובמועד כנראה שירדה קצת אפלה, אבל הבחין בביצוע העבירה. (פרו' עמ' 3 ש' 19, 23-24)

לדבריו הוא הורה לנאשם לעצור אך משהמשיך בנסיעה התערב המתנדב בועז וגם הוא הורה לנאשם לעצור ואז עצר. (פרו' עמ' 3 ש' 29-30). זאב לא זכר במדויק אם נעזר בבועז כדי לעצור את הנאשם (פרו' עמ' 4 ש' 14-15). עוד ציין כי לא היה מקום להאשים את הנאשם ב"אי ציות לשוטר" כיוון שעצר. (פרו' עמ' 4 ש' 8).

לדבריו לאחר שעצר החל הנאשם להתווכח עמו והטיח בו נאצות שפגעו בו .

בועז העיד כי הוא עמד במרחק של כמה מטרים מזאב ליד מעבר חציה מסוכן וסייע לילדים לחצות את הכביש (פרו' עמ' 6 ש' 5-6, 20). בועז העריך כי עמד במרחק של כ- 15 מטרים מזאב. (פרו' עמ' 6 ש' 5 ו- 12). הוא הבחין בזאב כשהוא ממלא דוח תנועה ושמע ברקע קללות וגידופים (פרו' עמ' 5 ש' 22-23). זאב לא הבחין בביצוע העבירה עצמה (פרו' עמ' 5 ש' 29-30, עמ' 6 ש' 29). בועז ציין כי הוא לא ביקש מהנאשם לעצור (פרו' עמ' 6 ש' 23-24).

הנאשם בחר להעיד, לדבריו, הוא פנה ימינה לרחוב מעבר המתלה ובוועז שעמד כ- 10 מטרים אחרי מעבר החציה סימן לו לעצור הוא עצר את רכבו (שם עמ' 7 ש' 16-18). לאחר שעצר את הרכב הוא טען בפניו כי לא דבר בטלפון. על פי עדותו רק לאחר שהגיע בועז לרכב ובקש רישיונות החל "חוסר דיוק וחוסר הסברת פנים" (פרו' עמ' 7 ש' 21-23).

הנאשם הציג את צילום מסך הפלאפון שלו (1/נ) וטען כי מדובר בצילום המסך ממועד ביצוע העבירה. לדבריו ניתן לראות כי על המסך מופיעים מייל ומספר שיחות שלא נענו שהתקבלו בפרק זמן של כחצי שעה. לטענתו יש בכך כדי

להעיד שלא עשה כל שימוש בפלאפון. לדבריו לו היה עושה שימוש בפלאפון היה המסך נמחק ולא ניתן היה לראות את הנתונים שהופיעו על גביו (נ/1).

הנאשם הסביר כי המכשיר מחובר לסד של דיבורית ולבלוטוס אם כי בחקירתו הנגדית העיד כי הטלפון נשען על המסעד או הכיסא (שם עמ' 9 ש' 3-4) ובזמן שהוא נטען הוא מואר. עוד הסביר שהוא עבר קורס נהג אמבולנס ולפיכך הוא נוהג באופן שיד אחת על ההגה למעלה והשנייה על ההגה למטה ולכן יתכן שזאב לא הבחין בכך במרחק של 10 מטרים ממנו וסבר כי ביד אחת אוחז בטלפון.

הנאשם שלל את האמור במזכר ת/3. לדבריו מדובר בעדות מתואמת בין מתנדבים שכן לטענתו היה דו שיח קשה מאוד בינו לבין זאב שבועז כלל לא שמע (שם עמ' 9 ש' 16-17).

במהלך עדותו התנצל הנאשם בפני זאב אם כי לא הסכים כי גידף את המתנדבים אלא רק לכך שהיו חילופי דברים קשים ביניהם.

העד יוסי קרויזר (להלן: "יוסי") העיד כי נסע עם הנאשם ברכב וניהלו שיחה ביניהם עד לאותו מקום בו סימן לו המתנדב לעצור בצד. יוסי לא ידע לומר מי בדיוק עצר את הרכב. יוסי העיד שתוך כדי נסיעה היו צלצולים משיחות נכנסות אך הנאשם לא ענה להן. עוד אמר כי הטלפון הנייד היה בין הכיסאות ומפעם לפעם הוא (יוסי) החזיר אותו למקום (פרו' עמ' 13 ש' 10-11).

יוסי לא ידע לומר אם הנאשם החזיק את ההגה ביד אחת או בשתי ידיים אך זכר שלא החזיק חפץ אחר בידיים (פרו' עמ' 11 ש' 13).

יוסי העיד כי הוא עזב את המקום לאחר שהגיע שוטר נוסף. הוא החליט ללכת מהמקום רגלית לבית הכנסת ולאחר שהבין שהאירוע ייקח זמן. (פרו' עמ' 11 ש' 15-16, 32) לדבריו לא שמע את הדו-שיח הקשה בין המתנדבים לנאשם.

כשהתבקש להשיב בחקירה נגדית לשאלה היכן עצר רכב הנאשם התפרץ הנאשם והחל להדריך אותו במילים "אחרי הכיכר" (פרו' עמ' 11 ש' 25). העד חזר על דברי הנאשם (פרו' עמ' 11 ש' 27).

עיון:

המצב המשפטי

באשר לשאלה מהו שימוש במכשיר טלפון. תקנה 28 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 קובעת:

"(א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום

כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s);

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו;

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג.

תקנה 28 תוקנה בשנת 2007. נוסחה קודם התיקון היה כדלהלן:

(א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) האמור בתקנת משנה (א) יחול גם על הנוהג ברכב בו הותקן או מצוי מכשיר טלפון קבוע או נייד, והנוהג ברכב רשאי להשתמש בטלפון רק באמצעות מיקרופון המותקן ברכב."

תיקון התקנה נועד, בין היתר, להבהיר שלא רק הדיבור בטלפון אסור אלא עצם האחיזה בו או כל שימוש שבו הוא אסור [תת"ע (ת"א) 1550-07-12 **מדינת ישראל נ' לוי**, לא פורסם (מיום 21.11.12)]. מכאן שדי להוכיח כי הנאשם החזיק את המכשיר בידו כדי להרשיעו.

הכרעה עובדתית:

עדויות עדי התביעה, היו בהירות ברורות ומדויקות, ניכר היה כי אין בעדים כל רצון להחמיר עם הנאשם, כל שרצו היה להעביר לבית המשפט דיווח אמיתי וכן של האירועים נשוא כתב האישום.

אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיה גרסאות המתנדבים היו מתואמות.

ראשית היה שוני בין גרסאות המתנדבים לגבי האופן בו עצרו את רכב הנאשם. בעוד זאב סבר למיטב זכרונו (אם כי לא היה בטוח) כי בועז עצר את הרכב, בועז העיד כי הוא כלל לא היה מעורב באירוע עד לשלב בו שמע את גידופי הנאשם כלפי זאב.

שנית בועז העיד כי לא ראה את ביצוע העבירה ולכן לא מסר כל גרסה בקשר להתרחשותה.

ידוע כי דווקא פערים מסוימים בלתי משמעותיים בין הגרסאות יש בהם כדי להעיד על מהימנות הגרסאות ועל אי תיאום ביניהן [כך למשל בתפ(חי') 5711-02-09 **מדינת ישראל נ' שחיבר**, לא פורסם (מיום 2.6.13)].

הבדלי הגרסאות אינן בנושא שהוא סלע המחלוקת בתיק והעובדה שאין זהות בין העדויות בנקודה זו אינה מחלישה את העדויות. ידוע כי פערים קלים שאינם יורדים לשורשו של עניין בין הגרסאות אינם פוגעים במשקל העדויות [ראו מ"ח 7106/00 **סוסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(4) 695]. וכדברי כב' השופטת חיות בע"פ 9184/06 **מדינת ישראל נ' אושר**, לא פורסם (מיום 7.6.07):

"...ניסיון החיים מלמד כי בתיאור של אירוע מסויים עשויות להתקבל מפי העדים להתרחשותו או אף מן המעורבים בו עדויות שאינן תואמות בהכרח זו את זו בכל תג ותו, בייחוד כאשר האירוע מתרחש כהרף עין. לעיתים קורה הדבר משום שכל אחד מאותם עדים היה נתון בעת האירוע לענייניו שלו וקלט רק חלקים מן ההתרחשות בחושיו, או משום שזויות מבטו היתה שונה מזו של חברו. חוסר התאמה כזה, העשוי להתגלות בהשוואה בין עדותם של עדי ראיה או מעורבים שונים, אין בו בהכרח כדי להוביל אל המסקנה כי לא ניתן לסמוך עליהן או על אחת מהן, אם שוכנע בית המשפט כי מדובר בעדים מהימנים ובעדות שאינה מוטת ובמקרה כזה רשאי בית המשפט לנסות ולדלות מתוך אותן העדויות תשתית עובדתית אשר תשתלב לכדי מארג ראיתי כולל ותהא מוצקה דיה לשמש בסיס לממצאים ולמסקנות בהכרעת הדין, על אף חוסר ההתאמה או אי הדיוק בפרט כזה או אחר."

בניגוד לעדויות המאשימה אותן קיבלתי כמהימנות, לא כך הוא לגבי עדויות ההגנה.

התנהלותו של הנאשם באולם, ניסיונו של הנאשם להדריך את העד מטעמו ולהשיב במקומו על השאלה הנוגעת למקום בו עמד המתנדב ועצר אותם. מוסיפים ומשקפים את חששו של הנאשם שמא העד לא יענה כראוי על השאלה. בכך ערער את אמינות גרסתו כולה.

הנאשם הודה בכך שהטלפון לא היה מחובר לדיבורית לרכב וטען כי הטלפון נשען על גבי הכיסא או המסעד. אף יוסי העיד כי הטלפון נפל כל פעם בין הכיסאות והוא סידר אותו מדי פעם. העובדה שלטלפון לא היתה תושבת לדיבורית מחזקת את גרסת המאשימה כי הוא היה על ברכו של הנאשם.

אציין כי עדותו של יוסי היתה נוחה עבור הנאשם, יוסי טען שהסתלק מן המקום קודם שהחל הויכוח בין הנאשם לבין השוטרים, על אף שצוין כי הלך ברגע שהבין ש"הגיע שוטר נוסף שמתחיל לתת דוח הבנתי שהולך לקחת זמן אמרתי לנאשם שאני חייב לזוז" (פרוטוקול עמ' 11 ש' 32). לא ברור כיצד הבין שזה ייקח זמן באותו הרגע אלמלא היה עד לויכוח המדובר.

העובדה שהנאשם מצא לנכון להדריך את יוסי באשר למקום המדויק שבו עצר אותו המתנדב מעלה את החשש כי

מדובר בעדות מתואמת לכל אורכה, ולפיכך איני מעניקה לה משקל.

בנוסף לאמור איני מקבלת את צילום מסך הטלפון כראיה קבילה, לא הוכח בפני כי מדובר בצילום מסך ממכשיר הטלפון של הנאשם, לא הוכח אופן פעולת המכשיר באשר למחיקת המסך, ומעבר לכל אלו, החזקת המכשיר אסורה גם ללא עשיית כל שימוש במכשיר כאמור.

עוד התרשמתי מהתנהגות הנאשם לאורך הדיון, התבטאויותיו שחרגו מגבולות הטעם הטוב, הזלזול שהפגין כלפי בית המשפט, ב"כ המאשימה ועדי המאשימה. התנהלות זו העידה כמאה עדים על אופן התנהלותו באירוע דנן. לעומתו שמרו עדי המאשימה וב"כ המאשימה על איפוק רב משך כל הדיון חרף תחושתם הקשה הניכרת.

בשל כל האמור אני דוחה את גרסת הנאשם ומקבלת את גרסת המאשימה ובעיקר המתנדב זאב שהעיד באשר לביצוע העבירה גופה.

ולפיכך אני קובעת כי הנאשם החזיק והשתמש במכשיר הטלפון ומרשיעה אותו במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הצדדים